

Karin Fossum

De Indiase Bruid

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hondengeblaf verscheurt de stilte. Zijn moeder heft haar blik op van de gootsteen en kijkt naar buiten. De hond bast diep vanuit zijn strot. Heel zijn zwarte, gespierde lichaam trilt van spanning.

Dan ziet ze haar zoon. Hij stapt uit de rode Golf en laat een blauwe tas op de grond vallen. Hij werpt een blik op het raam. Vaag ziet hij de contouren van zijn moeder. Hij loopt naar de hond toe en maakt de ketting los. Het dier werpt zich op hem. Ze rollen zodat het zand opstuift. De hond gromt en haar zoon roept lieve scheldwoorden in zijn oor. Zo nu en dan geeft hij een gil en slaat hij de rottweiler hard op zijn snuit. Uiteindelijk blijft het dier liggen. Haar zoon staat langzaam op. Slaat stof en vuil van zijn broek. Hij werpt nogmaals een blik op het raam. De hond staat aarzelend op en blijft met gebogen kop voor hem staan. Ten slotte

mag het dier bij hem komen en onderdanig zijn mondhoeken likken. Dan loopt de jongen naar het huis toe en gaat de keuken binnen.

‘Jezus Christus, wat zie jij eruit!’

Zijn moeder kijkt naar zijn blauwe T-shirt. Het zit onder de bloedvlekken. Zijn handen zijn geschramd. De hond heeft hem ook in zijn gezicht gekrabd.

‘Je bent niet wijs’, zegt ze en ze haalt kribbig haar neus op. ‘Laat die tas maar staan. Ik doe straks de was wel.’

Hij slaat zijn geschramde armen over elkaar. Stevige armen, net als de rest van zijn lijf. Bijna honderd kilo, maar geen grammetje vet. Zijn spieren zijn pas nog gebruikt en ze zijn warm.

‘Laat maar’, zegt hij snel. ‘Ik doe het zelf wel.’

Ze denkt dat ze het niet goed verstaat. Wil hij zelf zijn kleren wassen?

‘Waar ben je geweest?’ vraagt ze dan. ‘Je traint toch niet van zes tot elf?’

Haar zoon mompelt iets met zijn rug naar haar toe.

‘Bij Ulla. We hebben samen opgepast.’

Ze kijkt naar zijn brede rug. Zijn haar is super blond en staat als een borstel overeind. Hier en daar zijn een paar dunne plukjes vuurrood

geverfd, waardoor het lijkt alsof hij in brand staat. Hij loopt de trap af, naar de kelder. Ze hoort dat de oude wasmachine wordt aangezet. Zelf laat ze het water uit de gootsteen weglopen en kijkt ze de tuin in. De hond is met zijn kop op zijn poten gaan liggen. Het laatste restje licht verdwijnt. Haar zoon komt weer boven en zegt dat hij een douche gaat nemen.

‘Douchen? Nu? Je komt toch net van de training?’

Hij geeft geen antwoord. Even later hoort ze zijn stem in de badkamer, het klinkt hol in de betegelde ruimte, schel van jeugdige wanhoop. Hij zingt. De deur van het medicijnkastje klapt. Hij zoekt vermoedelijk pleisters, de sukkel.

Zijn moeder glimlacht. Al die agressie hoort erbij. Hij is tenslotte een man. Later zal ze dit nooit vergeten.

Het laatste moment waarop het leven nog goed was.

*

Het begon met Gunder Jomanns reis. Gunder ging helemaal naar India om een vrouw te zoeken. Maar dat vertelde hij niet, als hem gevraagd

werd wat hij daar ging doen, dat dat was wat hij wilde. Hij durfde het zichzelf nauwelijks te bekennen. Hij ging op reis om iets van de wereld te zien, zei hij, als zijn collega's het hem vroegen. Wat een uitspatting! Terwijl hij altijd zo bescheiden was. Hij ging zelden uit, bezocht nooit het kerstdiner van de zaak, was altijd met zijn huis of de tuin of de auto bezig. En voor zover ze wisten, had hij nooit een vrouw gehad. Gunder trok zich niets aan van de geruchten. In feite was hij een doelbewuste man. Een beetje langzaam, dat wel, maar hij kwam waar hij wilde, zonder veel drukte. Hij nam de tijd die nodig was. Toen hij eenenvijftig was zat hij 's avonds vaak in een boek te bladeren dat hij van zijn jongere zus Marie voor zijn verjaardag had gekregen. *Volkeren van de wereld*. Omdat hij nooit ergens heen ging – behalve naar zijn werk, een klein, betrouwbaar bedrijfje in landbouwmachines - zorgde zij ervoor dat hij toch op zijn minst foto's te zien kreeg van wat er verder nog was. Gunder las en bladerde in het boek. India was het land dat hem het meest aansprak. De mooie vrouwen met een rode stip op hun voorhoofd. Hun geveerde ogen en hun guitige glimlachjes. Een van hen staarde hem vanuit het boek aan en hij verloor zich meteen

in zoete dromen. Niemand kon dromen als Gunder. Hij sloot zijn ogen en dreef weg. Ze was licht als een veertje in haar rode gewaad. Haar ogen waren zo diep en donker als zwart glas. Haar haren verborgen onder een shawl met gouden randen. Maandenlang staaarde hij nu al naar die foto. Het stond hem helder voor ogen dat hij een Indiase vrouw wilde hebben. Niet omdat hij een meegaande en onderdanige vrouw wenste, maar omdat hij een vrouw wilde die hij op handen kon dragen. Noorse vrouwen wilden niet gedragen worden. Eigenlijk had hij hen nooit begrepen, nooit begrepen wat ze eigenlijk wilden. Want zoals hij het zelf zag, ontbrak het hem aan niets. Hij had een huis en een stukje land, een auto en werk, en een keuken met alles erop en eraan. De badkamer had vloerverwarming, hij had een televisie en een videorecorder. Een wasmachine en een droogtrommel, een afwasmachine en een magnetron, hij was blijmoedig en hij had geld op de bank. Gunder begreep dat ook andere, meer immateriële factoren bepaalden in hoeverre je in de liefde slaagde, hij was namelijk niet dom. Maar wat hielp het, als je die dingen niet kon leren of kopen. Jouw tijd komt nog wel, had zijn moeder altijd gezegd, toen ze in het grote

ziekenhuisbed langzaam dood lag te gaan. Zijn vader was al dood. Gunder was opgegroeid met deze twee vrouwen: zijn moeder en zijn zus Marie. Toen zijn moeder zeventig was, groeide er een gezwel in haar hersenen, waardoor ze lange periodes zichzelf niet was. Dan wachtte hij geduldig tot ze weer de vrouw was die hij kende en van wie hij hield. Jouw tijd komt nog wel. Je bent een goeie jongen, Gunder. Op een goeie dag komt er een vrouw op je weg.

Maar hij zag niemand komen. Daarom boekte hij een reis naar India. Hij wist dat het een arm land was. Misschien dat hij daar een vrouw vond die het zich niet kon veroorloven zijn aanbod af te slaan om met hem helemaal naar Noorwegen te gaan, naar dit prachtige huis, dat zijn eigendom was. Haar familie zou op zijn kosten op bezoek mogen komen, als ze dat wilden. Hij wilde geen mensen van elkaar scheiden. En als ze een of ander ingewikkeld geloof had, zou hij haar heus niet verhinderen dat te belijden! Hij was bijzonder geduldig. Als hij maar een vrouw kreeg!

Er bestonden ook andere oplossingen. Maar hij durfde niet samen met andere vreemde mannen in een bus naar Polen te stappen. En hij wilde niet het eerste het beste vliegtuig

naar Thailand nemen. Er deden zoveel verhalen de ronde over wat daar allemaal gebeurde. Hij wilde helemaal zelf een vrouw vinden. Hij zou het helemaal zelf moeten doen. Het idee om catalogi met foto's en beschrijvingen van allerlei vrouwen door te bladeren, of naar een televisiescherm te staren waarop de een na de ander zich aanbood, was voor Gunder volkomen ondenkbaar. Hij zou nooit kunnen kiezen.

Het licht van de leeslamp brandde op zijn kale hoofd. In een wereldatlas zocht hij India en de grootste steden van het land op. Madras, Bombay, Delhi. Het liefst ging hij naar een stad aan zee. Veel Indiërs spraken Engels, dat stelde hem gerust. Sommigen waren zelfs christen, las Gunder in *Volkeren van de wereld*. Als hij veel geluk had, ontmoette hij een christelijke vrouw die bovendien Engels sprak. Of ze twintig of vijftig was, was minder belangrijk. Hij rekende er niet op nog kinderen te krijgen, hij was niet veeleisend, maar als ze er al eentje had, nam hij dat op de koop toe. Misschien zou hij haar moeten kopen. In andere landen hadden ze soms heel andere gebruiken en als ze geld kostte, zou hij goed betalen. Zijn moeder had een redelijke som geld nagelaten. Eerst moest hij een reisbureau vinden. Er waren er vier

waartussen hij kon kiezen. Eentje in het winkelcentrum, dat uit een balie bestond waar je tegenaan hing om in de reisgidsen te bladeren. Maar Gunder wilde zitten. Dit was een belangrijke beslissing, niet iets wat je staande deed, in alle haast. Hij zou naar de stad toe moeten, waar drie reisbureaus waren. Hij zocht ze op in de telefoongids. Toen bedacht hij dat Marie een keer een reisgids had achtergelaten, om hem lekker te maken. Ja, die Marie, dacht hij, en hij zocht in de inhoudsopgave onder de I. Ialysos. Ibiza. Ierland. Hadden ze geen vakantiereizen naar India? Hij vond Bali in de Indonesische Archipel, maar dat zette hij van zich af. Het was India of niets. Dan moest hij maar rechtstreeks met de luchthaven bellen om een ticket te bestellen. Hij zou zich wel redden, dat had hij altijd gedaan, en in een grote stad waren de mensen gewend aan reizigers. Maar nu was het avond, te laat om te bellen. Daarom zocht hij de foto in *Volkeren van de wereld* nog maar eens op. Hij zat een tijdlang naar de Indiase schone te staren. Dat een vrouw zo wonderbaarlijk mooi kon zijn, zo kleurig en glad, zo betoverend teer. Haar tengere hand hield de shawl onder haar kin bijeen. Ze droeg sieraden om haar pols. Haar irissen waren bijna zwart, met een

flitsende glimp, van de zon misschien, en ze staarde Gunder recht aan. Recht in zijn verlangende ogen. Die waren groot en blauw en nu sloot hij ze. Ze volgde hem in zijn droom. Hij viel in slaap in zijn stoel en dreef met de gouden schone weg. Ze woog niets. Haar bloedrode gewaad wapperde zacht tegen zijn gezicht.

*

Hij zou vanaf het werk bellen, in de lunchpauze, vanuit het lege kantoortje dat maar zelden werd gebruikt. Dat omgebouwd was tot magazijn. Langs de wanden stonden dozen met ordners en papieren opgestapeld. Een kleurige affiche aan de wand toonde een bruinverbrande man op een tractor op een veld. Dat was zo uitgestrekt dat het in een wazige, blauwe horizon verdween, als de zee. Zonder boeren geen Noorwegen, stond er op het affiche. Gunder toetste het nummer in. Voor een internationale vlucht, toets twee, zei de stem op het bandje. Hij drukte de twee in en wachtte. Toen kwam er een andere stem. Er zijn nog achttien wachtenden voor u, een ogenblik geduld als tublieft. De melding werd steeds herhaald. Hij krabbelde wat op het schrijfblok dat naast de